

TULEVAISUUDEN JUMALA

Pekka Ervastin esitelmä 30.3.1930

Tulevaisuuden Jumalan suhteen emme me ihmiset toivottavasti tule lankeamaan siihen erehdykseen, johon meillä tähän saakka aina on ollut taipumusta langeta. Ainakin niinkuin minä tulen tässä määrittelemään tulevaisuuden Jumalan, tulemme näkemään, että se lankeemus on vältettävissä ja ehdottomasti vältettävä. Olemme tähän saakka säännöllisesti langenneet siihen kohtalokkaaseen erehdykseen, että kun olemme itse tehneet itsellemme tai saaneet toiselta jonkun käsityksen Jumalasta, sanokaamme vain kuvan Jumalasta, niin me olemme heti silloin luulleet, että tämä käsite tai kuva on Jumala. Niin me olemme aina pitkin ihmiskunnan historiaa luulleet ja tämä nyt on aivan erikoisesti näkynyt kristikunnan historiassa. Olemme aina olleet valmiit ajattelemaan, että meidän käsityksemme Jumalasta todella vastaa itse totuutta. Se on todella sama kuin oikea tieto Jumalasta, se on Jumala itse, joka on meidän kuvassamme, meidän käsitteessämme näkyvä ja ilmenevä. Sentähden me tietysti olemme aina ajatelleet, että meillä on tietoa Jumalasta, oikeasta, todellisesta Jumalasta ja niillä, jotka eivät ajattele niinkuin me, eivätkä ole omaksuneet meidän käsitystämme Jumalasta, niillä ei ole myöskään mitään tietoa Jumalasta. Mikä voisi olla muu kaiken uskonnollisen riitaisuuden, epäsovun ja vainon takana ellei juuri se, että me olemme olleet vakuuttuneita siitä, että meillä on tiedossa totuus Jumalasta, me tunnemme todella Jumalan ja siis meidän täytyy ei ainoastaan opettaa toisia ihmisiä tietoon Jumalasta, vaan vieläpä usein aivan heidän oman sielunsa pelastukseksi myöskin painostaa heitä uskomaan siihen Jumalaan, joka meillä on. Tämä on ollut kohtalokas erehdys. Toisen mielestä Jumala on ollut vanhurskas Jumala, joka ei siedä mitään syntiä ja vääryyttä, toisen mielestä Jumala on ollut

hirmuisen ankara tyranni, joka rankaisee ihmisiä kovasti. Kolmannen mielestä Jumala on ollut paholainen, joka on luonut eläviä olentoja piinatakseen heitä iankaikkisesti. Kaikki nämä ihmiset ovat olleet valmiit vaikka tappamaan toisia ihmisiä, piinaamaan heitä tuon Jumalan nimessä, sen käsitteen nimessä mikä heillä on Jumalasta.

Mehän voimme nyt valistuneina totuudenetsijöinä, vapautuneina kaikenlaisista harhamielteistä ymmärtää, että heillä on ollut jonkunlainen kuva Jumalasta, joku käsite Jumalasta, mutta ei itse Jumalaa. Sen me voimme ymmärtää ja sentähden me katsomme ihmetellen vanhoja uskonnollisia sotia ja vainoja kaikenlaisia tuollaisia ihmeellisiä asioita, jotka meidän mielestämme ovat järjettömiä ja käsittämättömiä. Mutta onhan vielä jokapäiväisessä elämässä ympärillämme siten, että papit ja piispat, jotka hoitavat kirkkoja ja uskontoja, varoittavat kaikenlaisia vääriä uskonnollisia harhakäsityksiä vastaan. Niinpä me tiedämme, että tänä päivänä on vielä tavallista, että papit saarnaavat kirkoissa – jos ei nyt täällä Helsingissä, niin maaseudulla, – papit saarnaavat teosofiaa vastaan, varoittavat seurakuntalaisia kuuntelemasta noita hirmuisia vääräuskoisia ja harhaanvieviä teosofeja, jotka narraavat ihmisiä ja vievät heitä sitten aivan suoraan helvetin portille. Tämä on vielä meidän päivinämme tavallista ja vaikka minä en suorastaan viime aikoina ole huomannut mitään erikoista tuomiota itseni yli, niin ankaraa tuomiota, niin kyllä minä muistan kuinka muutamia vuosikymmeniä sitten, 30 vuotta sitten, vähemminkin, 25 vuotta sitten, ehdotettiin, että tuokin Ervast on Antikristus ja olisi kaikista parasta, että hän saisi istua neljän seinän sisäpuolella ja hyvin lukittujen ovien takana, eikä olisi kansaa villitsemässä. Vielä meidän päivinämme on siis paljon taikauskoa, jota minä ymmärrän ainakin Jumala-käsitteestä riippuvaksi riidan haluksi. Ei se ole Jumalan tietoa ja tuntoa. Ei se siitä riipu, että ihmiset tuntisivat Jumalaa, vaan se riippuu siitä, että heillä on oma käsityksensä Jumalasta.

Kun me sitten totuudenetsijöinä lähdemme tutkimaan esim. Jumala-sanaa ja Jumala-käsitettä eri kansoissa, niin me huomaamme enimmäkseen, että se alkuperäinen käsitys, mikä on ollut kun on sana Jumala luotu, se on omalla tavallaan ollut kuvaavasti määrittelevä, mutta samalla se on aina ollut laajempi ja vähäisen filosofisempi kuin miksi se sitten myöhemmin on muuttunut.

Meidän eurooppalaisessa kielessämme melkein sanat järjestään ovat tulleet vanhasta sanskritin kielestä ja sentähden voimme löytää Jumala-sanana vanhan, alkuperäisen rungon sanskritin kielestä, Jos ei nyt suomalaisen Jumala-sanana, niin näiden toisten eurooppalaisten kielten, jotka ovat suorastaan polveutuneet sanskritin kielestä.

Meillä on nyt ruotsinkielessä *Gud* ja Saksassa *Gott*, englanninkielessä *God*. Sitten romanilaiset kielet. Meillä on ranskan kielessä *Dieu*, italiankielessä *Dio*, espanjankielessä *Dios* ja latinankielessä *Deus* j.n.e. Näiden romanilaisten kielten Jumala-sana on hyvin helposti johdatettavissa sanskritin kielestä, sillä kaikki filologit myöntävät, että se on tullut semmoisesta vanhasta indogermaanisesta juuresta *Div*, joka merkitsee loistaa, ja sanskritin kielessä meillä on sana *Deva*, joka merkitsee loistava. (Maskuliinissa *Deva*, feminiinissä *Devi*.) Siitä sanasta *Deva* on tullut latinan *Deus* ja nämä muut romanilaiset sanat sitten. Nämä ovat kaikki sukua *Deva*-sanalle.

Myöskin on toinen sanskritinkielinen sana, jota pidetään jonkunlaisena runkona niinkään ja se on *Dyaus*. *Dyaus* merkitsee loistava kupu eli taivas. *Dyaus* on taivas ja *Deva*, Jumala, merkitsee siis loistava. Nyt on silloin aivan luonnollista, että se mikä loistaa taivaalla on juuri aurinko. Se on niinkuin me myöskin sanomme päivä, se on päivä, joka loistaa. Sentähden huomaamme kuinka „päivä“ sana noissa romanilaisissa kielissä muistuttaa Jumala-sanaa. Meillä on latinassa *Dies*, joka merkitsee päivä ja meillä on espanjankielessä *Dias*, joka merkitsee päivä, Ranskassa *jour* ja Italiassa *giorno*. Nämä ovat johtuneet

samasta juuresta, sillä siitä latinankielisestä sanasta Dies on muodostunut diurnus ja siitä taas ovat tulleet nuo ranskan- ja italiankieliset sanat. Jumala on siis alussa käsitetty päiväksi eli valoksi ja yhdistetty aurinkoon.

Ajatelkaamme kuinka Jumalaa nimitettiin vanhassa Persiassa, kuinka sitä siinä nimitettiin Ahura Mazdaksi. Tämä persialainen sana Ahura on muodostunut sanskritinkielisestä sanasta Asura, mutta Asura merkitsee toista kuin Ahura. Ahura merkitsi sanskritinkielessä demoonia, ei-Suraa ja siis oikeastaan Jumalan vastakohtaa. Persiankielessä se kuitenkin merkitsi siis samaa kuin Sura ja Sura sanskritinkielessä taas oli juuri valo-olentoa merkitsevä, sillä se on samaa juurta kuin aurinko. Sura on semmoinen loistava jumalolento ja Asura oli sanskritinkielessä oikeastaan pimeä jumalolento. Persiankielessä sillä oli siis päinvastainen merkitys, se merkitsi loistava. Ahura Mazda merkitsi siis loistava, ajatteleva olento.

(Tässä parenteesin välillä on kiintoisaa huomauttaa, että meidän suomalainen sanamme aurinko on aivan samaa suuntaa, kuin tämä persialainen Jumala-sana Ahura. Tuntuu siltä kuin suomalainen aurinko, joka tarkoittaa päivää olisi yhteydessä vanhan sanskritinkielisen juuren kanssa, joka merkitsee loistava. Suomenkielinen sana „aurinko“ on okkultinen sana. Se on foneettisesti sana, joka muistuttaa niitä vanhimpia, pyhimpiä kieliä.)

Jumala-sana on alkuaan tarkoittanut noissa vanhoissa kielissä loistavaa olentoa, valo-olentoa ja jos meidän suomenkielessämme on Jumala-sana, niin se on muodostunut niinkuin tiedämme jostain rungosta, jum ja tämä taas on sukua, ellen väärin muista vanhojen filologisia tutkimuksiani, se on sukua sanalle jymy, ja jum on siis tarkoittanut sitä suurta melua, mitä Jumala pitää ja siis Jumala merkitsee sitä paikkaa, missä ukkonen jyrisee. Tämä „taivas“ ajatus vie meidät yhteyteen dyays-sanan kanssa, joka tarkoittaa taivasta ja josta on johtunut latinankielessä sana Dyauspitar, Jupiter, taivaan isä. Siis taivaan isä ja tämä muistut-

tavat taa välittömästi Jumala-sanaa. Jumala-sana kätkee itseensä käsityksen mahtava. Mahtavahan on ukkonen. Kun ukkonen jyrisee, niin on kuin joku luonnossa ilmaisisi voimaa ja valtaa ja mahtia. Kuulkaa kuinka mahtava minä olen. Se herätti todella jonkinlaista hämmästystä, kun Benjamin Franklin keksi ukkosen-johdattimen, niin että meidän rakennuksemme tulivat suojelluiksi. Joka tapauksessa tämä sana Jumala on näyttänyt meille, että ihmiset ovat ajatelleet mahtavuutta, ajatelleet Jumalaansa mahtavaksi, oikein mahtavuuden ja vallan perikuvaksi samalla tavalla kuin toiset nimitykset selvästi tuovat meidän tietoomme, että Jumalaa on ajateltu valoksi.

Sitten voisimme vielä lisätä, että aivan kuin yhdistelmä valoisista ja mahtavuudesta on käsitys sodan Jumalasta, siitä, että Jumala oli yleensä kaiken sodan takana. Ajateltiin aivan, niinkuin olen usein toistanut, kun olen puhunut Vanhasta Liitosta, että sotiminen oli korkein eettillinen toiminta. Ei ollut mitään niin siveellistä maan päällä, kuin mennä sotilaana ulos sotaan ja kuolla isänmaan puolesta. Se oli kaikista siveellisistä teko, mitä mies saattoi tehdä. Se on niin siveellistä, että naisetkin sitä joskus matkivat. Se on korkein siveellinen teko mihin mies pystyi ja tämä näkyy myöskin sodan Jumalan nimessä. Vanhat roomalaiset nimittivät sitä Marsiksi ja pyhittivät sille yhden päivän, joka meillä nyt on tiistai. Tiistai on Marsin päivä. Tämä näkyy kaikista romanilaisista kielistä. Ranskaksi Madie ja italiaksi Martedie. Marsin päivä. Mutta tämä seikka ei vielä yksin näytä, että sodan Jumalaa alussa käsitettiin kaikista korkeimpana siveellisenä Jumalana, mutta meillä on toinen todistus siitä. Meillä on Ruotsissa tisdag, Saksassa Dienstag, Englannissa Tuesday. Nämä sanat ovat tulleet alkuperäisesti muodosta Tyrsta, joka selvästi on yhteenvedo sanasta Tivar eli Tyr. Tämä taas on selvä monikkomuoto, joka merkitsee jumalat. Tivar oli alkuperäisessä germaanisessa kielessä jumalan nimenä yleensä. Tyrsta on oikeastaan Jumalan päivä ja kuitenkin tiistai oli vanhoilla germaaneilla sodan päivä. Tästä me selvästi

huomaamme, että he mielikuvituksessaan ja ajatuksissaan ja filosofiassaan asettivat Jumala-käsitteen yhteyteen sodan Jumala-käsitteen kanssa, niin että sodan Jumala oli heille itse Jumala. Se oli Jumala itse, joka oli sodan Jumala. Tämähän käy täysin yhteen kaiken tietomme kanssa Vanhasta Liitosta ja niistä ihmisistä, jotka vielä tänä päivänä käyvät Vanhan Liiton inspiratioissa. Se Vanha Liitto on tunnettavissa siitä, että sota on erinomaisen korkea siveellinen teko. Ei kukaan meistä saata kieltää, etteikö sota yksilöllisen sotamiehen kannalta saata olla siveellinen teko. Hän lähtee sotaan siinä tiedossa, että hän ei koskaan tule takaisin, vaan että hän luultavasti tulee kaatumaan isänmaansa puolesta. Tämä on siis epätieskin vaikutin hänessä. Se vaikutin on epätieskin ja kaunis. Vaikuttimia saattaa olla toisenlaisiakin ja niistä en puhu, mutta mainitsen tämän jalon vaikuttimen, joka voi olla tämän sotaan menemisen takana ja kun tämä vaikutin on epätieskin, niin silloinhan meidän täytyy sanoa, että kuolema sotamiehenä on korkeasti siveellistä. Jos me ihmiset nykyaikana vastustamme sotaa taikka sanomme, että sota on jotain epä-siveellistä, niin me emme tarkoita sillä yksilöitä. On kyllä huomattava, että nykyaikaisissa sodissa yksilötkin tulevat huomaamaan, että tämä ei ole siveellistä, mutta se on myöhempi herämys ja siveellisyys tulee silloin näkyviin aivan toisessa muodossa, toisella alalla. Itse sotiminen ei ole mitään siveellistä. Se on käsittämätöntä. Se on semmoista, jota voivat ihmiset tehdä, jotka juuri ovat tulleet hulluinhuoneesta. Mutta tuo oleminen juuri keskellä järjetöntä hulluutta, tuo oleminen tuossa sodassa, jossa ei ole mitään perää, se herättää ihmisessä siveellisiä voimia. Se voi herättää esim. sellaisen siveellisen voiman, että hän päättää, että kun minä nyt kerran olen päättänyt olla sotamiehenä, niin minä vien tämän loppuun saakka, minä en lannistu, minä en välitä mistään mitään. Toinen siveellinen voima on siinä, että sotamiehet oppivat toisiaan rakastamaan, he oppivat ymmärtämään, että nuo toiset, jotka kaatuvat heidän kättensä kautta, ovat heidän veljiään, ovat myöskin ihmisiä

niinkuin he. He huomaavat kauhukseen koko sotimisen järjettömyyden. Meillä on hyvin paljon kertomuksia tästä juuri maailmansodan ajoilta. Kaksi vihollista voivat alkaa pitää kovasti toisistaan. He ymmärtävät, että he eivät itse ole mitään pahaa tehneet, vaan se on ollut se valtio, joka on ollut kaikkeen syynä. Itse he pitivät itseään ihmisinä, jotka tahtovat suojella kaikkea hyvää ja arvokasta elämässä, maataan ja perheitään. Kun he tuolla makaavat esim. sairaalassa, niin he ymmärtävät, että he vain ovat kaksi ihmistä, jotka aivan luonnostaan rakastavat toisiaan. Se on vain heidän omaa tietämättömyyttään ja sokeuttaan, etteivät osaa rakastaa joka hetki. Syvimmältään on heissä kuitenkin jokin semmoinen, joka osaa rakastaa ja vaikeissa tilanteissa se tulee esille. Sota nykyaikana on kyllä aivan toisenlaista kuin vanhoina aikoina. Ihmiset voivat selvästi alkaa tajuta ja ymmärtää, että sotiminen itsessään on järjetöntä, se on aivan hullujen teko ja sentähden on luonnollista, että ihmiset alkavat enemmän ja enemmän tehdä työtä, niinkuin sanotaan, rauhan aatteen puolesta sotaa vastaan. Meidän on vain toivottava, että kaikki kansat ja ennen kaikkea juuri kaikki hallitukset heräisivät lopulta ymmärtämään. Onhan suuri askel otettu kun ajattelemme Euroopan Yhdysvaltoja.

Vanhassa Liitossa oli siis sota suurin siveellinen teko ja se näkyi siis Jumala-nimestä, se näkyi Jumala-käsitteestä. Se ei ole sitä enää. Tämä tämmöinen Jumala-nimen tutkiminen opettaa meille, että ihmisillä on alkuaan ollut jotkut primääriset ja jotkut periaatteelliset ja hyvin selvät käsitykset siitä, mikä Jumala on ja mikä elämä on, mikä salaisuus on olemassaolon takana. Kun ihmiset ajattelevat, että se Jumala on mahtava, että sillä on kaikista suurin valta ja mahti, niin he sillä ovat tunnustaneet, että itse elämä on mahtava heihin ihmisiin verrattuna. Yksilöt eivät voi potkia tutkainta vastaan. Kun heidän esim. on kuoltava, niin he eivät sille voi mitään. Elämällä ja kuolemalla on valta heidän ylitseen. Sitten on tuo käsitys, että Jumala on valo. Ihmiset ovat siitä vaistomaisesti ymmärtäneet, että jos nyt ihmiset vaeltavat

pimeydessä ja tietämättömyydessä, niin kuitenkin Jumala on se, joka tietää ja joka on täynnä valoa. Kun me olemme pimeässä, niin se vain osoittaa meille kuinka kaukana me olemme valosta. Sentähden on luonnollista, että kansat ovat alkuasteella palvoneet päivää, valoa, aurinkoa. He ovat palvoneet sentähden, koska valon vastakohta on pimeys.

Mutta mitä tämä kaikki opettaa meille tulevaisuuden Jumalan suhteen? Mitä johtopäätöksiä me tästä teemme tulevaisuuden Jumalan suhteen? Ehkä paremmin sanoen tulevaisuuden Jumala-käsitteen suhteen? Teemme tästä kaikki sangen selvän johtopäätöksen, aivan loogillisen johtopäätöksen ja voimme sanoa näin:

Tähän saakka on ihmiskunnan elämä ollut teologian aikakautta, käsittäköön tämä teologia mitä eri vaiheita tahansa. Me olemme eläneet teologian aikakautta siinä mielessä, että me olemme määritelleet a priori Jumalan. Semmoinen ja semmoinen on Jumala. Tätä Jumala-käsitettä tyrkytetään sitten toisille. Se on teologiaa, ajattelua Jumalasta, oppia Jumalasta. Tänä päivänä yliopistossa tutkitaan teologiaa ja tullaan teologian professoreiksi ja tohtoreiksi ja se merkitsee sitä, että ollaan tutkittu ja päästy ajatuksiin Jumalasta. Se on oppia Jumala-käsitteestä, Jumal-kuvasta. Kun taas ajattelemme eteenpäin tulevaisuutta ja ajattelemme tuleeko siinä jotain muutosta, tuleeko jotain muutosta siitä, mitä me nyt olemme oppineet ajattelemaan Jumalasta, niin me saamme seuraavaa: Tulevaisuuden aikakausi ei kuulu teologialle, vaan teosofialle. Sillä mitä teosofia on? Se on tietoa Jumalasta. Jos teologia on oppia Jumalasta, niin teosofia on tietoa Jumalasta. Ihmiskunta tulevaisuudessa ei suinkaan tule tyytymään oppeihin Jumalasta, vaan se tulee pyytämään tietoa Jumalasta. Mutta onko sitten olemassa mitään tietoa Jumalasta, onko olemassa teosofiaa?

On. Mutta tämä tieto Jumalasta ei ole semmoista, joka tarjotaan tarjottimella niinkuin teologia. Teologia eli oppi Jumalasta annetaan vadilla toiselle ja sanotaan: niele tämä, juo tämä.

Teosofia ei ole mitään semmoista. Teosofia on ihan toista. Teosofia sisältää itsessään seuraavan seikan: Jumalasta voi päästä tietoon, Jumalasta on päästävä tietoon. Jokaisen täytyy päästä tietoon Jumalasta, siis jokaisen täytyy kokea Jumalaa. Ei enää merkitse mitään filosofinen ajattelu ja spekulointi Jumalasta. Ei se ole mistään arvosta. Ei se enää käytännöllisesti katsoen ole suuresta arvosta. Tietysti se on aivovoimistelua. Tuollainen teologi on voinut lukea paljon ja ajatellutkin Jumalaa, mutta ei se merkitse mitään käytännöllisesti katsoen, sillä käytännössä merkitsee ainoastaan todellinen tieto jotain. Niinkuin matematiikka. Matematiikka on kaikista abstraktisin tiede ja kuitenkin se on kaikista käytännöllisin tiede. Kun me tiedämme, että $2 \times 2 = 4$, niin siitä on heti apua jokapäiväisessä elämässä. Mutta sen täytyy todella olla tietoa. Jos me rupeamme äkkiä ajattelemaan, että $2 \times 2 = 5$ tai 6 , niin ei meillä ole silloin mitään hyötyä siitä. Jos me sanomme, että Jumala on valo ja Jumala on mahtava, mutta jos ei minulla ole mitään tietoa Jumalasta, niin ei se merkitse mitään. Tulevaisuudessa kun opetetaan uskontoa, niin se tulee olemaan siinä muodossa, että mikään ei merkitse mitään, jollei se ole kokemusta ja tietoa. On turha spekuloida ja väitellä Jumalasta, on turha tyrkyttää Jumalaa toiselle. Hän voi antaa toiselle vain sen, mitä hän itse tietää. Mikäli hän on kokenut Jumalaa sikäli hän voi sitä toiselle antaa. Sentähden tulevaisuudessa kun teosofia asettuu teologian tilalle sanotaan heti ensimmäiseksi: Jumala voi päästä tietoon ja ensimmäinen ehto, ensimmäinen askel on: sinun pitää etsiä totuutta, sinun pitää etsiä tietoa Jumalasta. Silloin ei suinkaan riitä, että ihminen rupeaa tutkimaan teologiaa siinä merkityksessä, että hän tutkii, mitä uskonnon opettajat ovat kirjoitelleet ja puhuneet, vaan silloin hänen täytyy lähteä koko ihmiskunnan historiaa tutkimaan. Hänen etsiskelynsä on sitä, että hänen täytyy tutkia koko ihmiskunnan kehitystä saadakseen nähdä millä tavalla ovat ihmiskunnan käsitykset Jumalasta kehittyneet, kuinka ne ovat muuttuneet, kuinka ne ovat lisääntyneet, kasvaneet ja kehittyneet.

Tämä on välttämätöntä. Silloin hän tulee siihen mihin me tulimme tässä toissa sunnuntaina, johon nyt minä ainakin olen tullut.

Kun emme rupea ajattelemaan mitään semmoisia sisäisiä merkityksiä, mitä mahdollisesti kaikilla opeilla, taruilla ja legendoilla voi olla, mutta kun kaikkia niitä kertomuksia Jumalasta mitä tapaamme pitkin ihmiskunnan historiaa, kun niitä kaikkia katselemme ja arvostelemme puhtaasti, yksinkertaisesti terveen järjen kannalta ja moraalisesti, niinkuin meidän tehtävämme on, silloin me joudumme siihen, että mikään muu Jumala, joka on ihmiskunnalle ilmoitettu, jonka viisaat ovat ilmoittaneet, mikään muu Jumala, Jumalkäsite, mikään muu kuva Jumalasta ei pelasta meitä kuin se, minkä Jeesus Kristus on meille antanut. Minä en ole löytänyt sen korkeampaa. Olen koettanut tutkia kaikkia mahdollisia eläviä ja kuolleita uskontoja ja kaikkien ihmisten käsitteitä Jumalasta. Minä tietysti olen nähnyt mitä niiden takana on ollut, mitä totuutta niissä on ollut, mitä viisaammat ihmisten joukossa ovat tietäneet, mutta minä en ole siihen kiinnittänyt huomiota. Minä olen asettunut jokapäiväisen ihmisen kannalle, joka kaipaa Jumalaa ja joka kaipaa moraalista siveellistä käsitystä Jumalasta ja silloin minä olen tullut siihen, että eivät Jupiterit, Brahmat, Krishnat, eivät Jehovat, Orfeukset, Väinämöiset, eivät mitkään Jumal-käsitteet pysy hetkeäkään, kestä sekuntiakaan sen Jumal-käsityksen rinnalla, jonka Jeesus Kristus meille toi. Jeesus Kristus on evankeliumissa tuonut meille käsityksen Jumalasta Isänä. Hän sanoi nimenomaan: Jumala on henki, Jumala on rakkaus. Hän on sanonut tämän kaikille. Hän ei ole sanonut tätä jollekulle vihitylle, niinkuin noissa uskonnoissa saattoi huomata, vaan hän sanoi kaikille: Ymmärtäkää nyt kaikki, että Jumala on henki, Jumala on rakkaus. Ymmärtäkää kaikki kuinka Jumala lähestyy teitä sitä myöten, kun te lähestytte häntä. Ymmärtäkää, että Jumala tulee teitä hengessä lähemmäksi, kun te seuraatte minun neuvojani elämässänne. Silloin te pääsette ei ainoastaan selvempään ja

selvempään käsitykseen Jumalasta, vaan myöskin Jumalan tuntoon. Jumala ilmoittaa itsensä teille. Jumala tulee teissä eläväksi. Näin Jeesus Kristus puhuu ja se on minulle lopullinen ratkaisu. Se on minulle kaikista korkein ja suurin käsitys Jumalasta, mitä on ollut maanpäällä.

Kun minä olin nuori, aivan nuori, niinkuin muistamme olen siitä ennen puhunut, ja olin tutustunut maailman uskontoihin ja filosofioihin ja viisaitten okkultistien ja kaikenlaisten nykyisten ja keskiaikaisten ja vanhojen tietäjien teoksiin ja oppeihin ja teorioihin, niin minä en kuitenkaan saanut rauhaa sielulleni. Yht'äkkiä kerran Jeesus tuli luokseni. Hän ei silloin tullut näkyväisessä muodossa, mutta hän tuli evankeliumin kautta. Hän tuli evankeliumin sanan kautta luokseni. Se sana oli niin käytännöllinen, että se iski keskelle minun sydäntäni, iski keskelle minun jokapäiväistä elämääni. Se hyväksyi minun tilanteeni ja selvitti sitä, niin että minulle meni valo auki ja minä käsitin, että Jeesus on ollut tässä samassa kohdassa ja hän tietää tämän, hän voi taluttaa minua eteenpäin, epäilemättä. Tämä tapahtui vuonna 1895 ja minä muistan, kuinka se vaikutti minuun niin voimakkaasti tuo, kun minä yht'äkkiä olin huomaavinani, että nyt minä löysin ystävän vuosituhansien takaa. Ei mitään tuommoista käsittämätöntä Jumalaa, joksi kirkko oli hänet maalannut, mutta inhimillisen ystävän, joka juuri ymmärsi minun oman vaikeuteni. Tämä vaikutti minuun niin voimakkaasti, että minä ihan kauan, kauan vain itkin ja olin semmoisessa tavottomassa väreilyssä ja semmoisessa autuuden tunteessa, miksi sitä nyt nimittäisin. Koko sieluni väreili, minä ihan vapisin fyysillisestikin. Sitten minä lähdin kulkemaan aivan tietoisesti hänen näyttämänsä tietä. Minä olin tutustunut kaikkeen, minä olin lukenut niin paljon ja ajatellut kaikkia maailman uskontoja ja filosofioita, lukenut latinaksi ja kaikilla kielillä ja minä en mistään saanut oikein sitä lopullista tyydytystä, vaikka se olisi ollut kuinka viisasta. Minä ymmärsin kyllä kaiken teosofisten oppien valossa, mutta se ei tyydyttänyt minun sydäntäni. Minä

vaadin semmoista, joka olisi tullut aivan lähelle minua ja selittänyt minun oman probleemini. Sitten Jeesus Kristus tuli minulle evankeliumissa ja sitten vielä toisellakin tavalla ja silloin ymmärsin kuinka asiat olivat.

Siitä saakka minulla on ollut selvillä se, että se Jumala, jonka Jeesus Kristus tuo meille, jonka hän näyttää sanoillaan ja esimerkillään, se on nyt korkeinta, mitä me voimme käsittää. Minä en ainakaan voi käsittää mitään korkeampaa kuin, että Jumala on rakkaus. Tämä sana rakkaus sisältää nimittäin niin paljon. Ja Jeesus itse sanoi, että kun hän lähtee pois (niin hän sanoi opetuslapsilleen), niin hän lähettää totuuden hengen, parakleetin. Tämä parakleetti on käännetty tavallisesti lohduttajaksi, mutta se merkitsee myöskin „puolustaja“. Tämä totuuden henki, jonka Jeesus Kristus on lähettänyt meille ja joka tulee juuri yksilöiden luokse, ei se tule tuommoisena puhalluksena kaikkien kansojen yli hänen kuolemansa jälkeen, vaan jokaisen yksilön täytyy tulla siitä osalliseksi. Se totuuden henki, jonka Jeesus on lähettänyt meille, joka seuraa hänen työstään ja elämästään ja opistaan, se on juuri tuo, että täytyy etsiä totuutta. Sitä ei ole kristikunnassa ymmärretty. Ei täällä ole ketään opetettu etsimään totuutta. Täällä on kaikki tarjottu valmiina. Me istumme kokouksissa monta vuotta ja ei siellä mitään sanota, että pitäisi etsiä jotain. On päinvastoin ihan turha tutustua kaikenlaisiin lahkoihin ja kaikenlaisiin taikauskoihin. Se on aivan turhaa. Pitää varoa teosofiaa, spiritismiä ja kaikkea sellaista villitystä. Ei koskaan ole kristikunnassa kehoitettu totuuden etsimiseen. Sentähden joutuikin tieteellinen tutkimus ulkopuolelle kirkkoa ja kirkon vainoamaksi ja kiroamaksi. Luonto on kuitenkin voimakkaampi kuin kaikenlaiset tuollaiset ennakkokarsinat. Sentähden syntyikin keskelle kristikuntaa tieteellinen tutkimus muutamia vuosisatoja sitten ja nyt olemme siinä kohdassa kuin me olemme, juuri kiitos tämän filosofisen vapauden ja tieteellisen tutkimuksen. Mutta kirkon oppi ei ole kehoittanut meitä totuudenetsijöiksi, sillä kun sillä oli totuus annettavana ilman

muuta, niin täytyi vain kovasti olla varuillaan, ettei totuus putoaisi vadalta pois. Mutta Jeesus Kristus on opettanut meille, että ei mistään tule mitään, jos huudatte Herra, Herra. Teidän pitää etsiä totuutta, teihin pitää tulla totuuden henki, teidän pitää tutkia kaikkia asioita, jotta te löytäisitte minut. Te ette löydä minua, ellette ole tutustuneet kaikkeen muuhun. Jos te ette tutustu kaikkeen muuhun, niin minun valoni jää teille pimeydeksi. Jos ette tiedä mitään pimeydestä, niin kuinka voisitte nähdä kynttilää, valoa. Jos te tiedätte pimeyden, niin voitte myöskin nähdä valon. Sentähden meidän täytyy totuudenetsijöinä tutkia ihmiskunnan historiaa, kaikkia jumal-käsityksiä ja sitten meille selviää mikä on Jeesus Kristus, mikä on hänen tuomansa jumal-käsite.

Kun me olemme Jeesuksen jumal-käsitteen löytäneet totuuden pyhässä hengessä, silloin astumme siihen toiseen periodiin eli etappiin tässä Jumalan tuntemisessa eli tulevaisuuden Jumalan tuntemisessä, joka on yhteydessä parakleetin, lohduttajan eli puolustajan kanssa. Kun me nyt olemme päässeet totuuden henkeen ja olemme päässeet ymmärtämään, että korkein käsitys Jumalasta on se, että Jumala on rakkaus, on Jeesus Kristuksen ilmoittama ja meille tuoma rakkaus, on rakkaus juuri sillä tavalla ja siinä mielessä kuin Jeesus Kristus on meille sitä näyttänyt, sillä Jeesus Kristus oli rakkauden persofinoima, ken hänet näki, näki Isän, niin tämä ei vielä merkitse, että me tietäisimme, että Jumala on rakkaus. Toinen etappi on sentähden: nyt on teidän opittava tietämään, että Jumala on rakkaus. Se tietysti merkitsee, että teidän täytyy itse niin täytyä rakkaudella, että te itse sisässänne tiedätte ja tunnette, mitä Jumala on, mitä rakkaus on. Sitä emme voi oppia muuta kuin käytännössä. Emme voi oppia rakastamaan, jollemme yritä rakastaa. Vaikka meidän yrityksemme olisi kuinka kömpelöä tahansa, niin se on ainoa tie. Me emme opi soittamaan, ellemme harjoittele. Me emme saa sormiamme tottelemaan ilman harjoitusta. Ensin menee kaikki myttyyn. Vasta harjoituksen kautta saavutamme jotain. Me emme osaa

myöskään heti rakastaa niinkuin Jeesus, mutta meidän on opittava sitä. Me emme voi oppia ellemmme yritä. Se on ainoa tapa oppia tuntemaan Jumalaa. Yrittäkäämme rakastaa, ja yrittäkäämme rakastaa niinkuin Jeesus Kristus rakasti, sillä se on rakkautta. Ei mitään aistillista huumausta ja sukupuolista rakkautta ja semmoista. Ei se ole sama kuin rakkaus, niinkuin viime sunnuntaina koetimme selittää. Se on rakkauden aavistusta. Se rakkaus, jolla Jeesus Kristus rakasti se on Jumalan rakkautta ja siinä on aivan semmoisia äärettömiä korkeuksia ja aavistamattomia syvyyksiä, semmoista ihanaa kauneutta, josta meillä ei ole aavistusta ennenkuin aloitamme. Mutta meidän täytyy ryhtyä käytäntöön ja silloin me joudumme kosketuksiin lohduttajan kanssa, parakleetin kanssa, sen puolustajan kanssa, joka sovittaa aina meidän välimme Jumalan kanssa. Se tekee, että me olemme aina yhteydessä elämän suuren salaisuuden kanssa.

Meidän on yritettävä noudattaa Jeesus Kristuksen käskyjä. Rakkaus vaatii meiltä esim. niinkuin Jeesus sanoo, että meidän on annettava anteeksi toisillemme. Mitenkä Jumala voisi antaa teille anteeksi, jollette te anna anteeksi toisillenne. Mitä Jumalaa liikuttaa minun syntini ja minun rikkomukseni. Elämän lait pitävät huolta siitä, että kun minä teen pahaa, niin siitä tulee vastavaikutus. Me emme pääse siitä yli eikä ympäri. Meidän suhteemme Jumalaan on sisäistä laatua. Jumala antaa sikäli anteeksi, kuin me annamme anteeksi toisillemme. Kun me annamme toisillemme anteeksi heidän kaikki pienet rikkomuksensa ja vääryytensä meitä kohtaan, niin me ylläpidämme semmoista hyvää suhdetta maailman suureen henkeen, Isään Jumalaan, elämään itseensä. Silloin me elämme elämässä, sillä Jumala on joka hetki kaikkialla. Jumalan tajunta on täynnä rakkautta ja me tulemme osallisiksi juuri siitä lohduttajasta, siitä puolustajasta, joka sanoo meille: älä epäile minun rakkauttani. Sinä luulet, että minä rakastan nyt vähemmän sinua, kun sinä teet syntiä. Ei, minä annan auringon nousta niin hyvin kuin

pahoillekkin. Minä olen kaiken takana. Minä olen saanut kaiken aikaan. Minä olen saanut aikaan kaikki ihmiset. Luuletko sinä, että minä olen epätietoinen siitä, että te olette kehittymättömiä. Kestää vielä miljoonia vuosia, ennenkuin te tulette täydellisiksi. Luuletko, että minä häiriinnyn siitä, että te olette huonoja? Minä rakastan yhtämittaa. Minä en voi muuta kuin rakastaa. Minun sydämessäni sinä olet yhtämittaa. Minä rakastan sinua niinkuin sinä jo olisit täydellinen olento. Sinä et itse tiedä minusta niin kauan kuin sinä epäilet minun rakkauttani, niin kauan kuin et tahdo elää minun rakkaudessa, niin kauan kuin sinä et tahdo kulkea minun poikani jäljissä, noudattaa minun poikani neuvoja. Elä aina hänen neuvojensa mukaan, niin sinä elät minun tajunnassani.

Tällä tavalla rakkauden Jumala puhuu ja se on pyrkijäin kokemus, se on niiden ihmisten kokemus, jotka kulkevat suurten jäljissä ja elävät lähellä Jumalaa. Heille rakkauden Jumala tulee enemmän ja enemmän tietoon, täyttää heidät yhä suuremmalla riemulla, käsittämättömällä kiitollisuudella, ihastuksella ja onnella ja autuudella. Kuinka on mahdollista, että olemassaolo on niin autuasta, että se on kuin paljasta runoutta, että se on niin yliluonnollisen kaunis? Niinhän ihminen saa tuntea kun hän kulkee Jeesuksen neuvojen mukaan ja elää hänen elämäänsä. Elämä on kuin satua.

Muistan lukeneeni jostain, että kun Pelastusarmeijan ensimmäinen kenraali Booth, oli kuolinvuoteellaan ja hänen ystävänsä olivat hänen ympärillään ja he näkivät kuinka onnellinen tuo heidän kenraalinsa oli, niin he kysyivät: sanoppas nyt mikä on oikein sinun elämäsi salaisuus? Minkä sinä olet huomannut kaikista suurimmaksi onnen lähteeksi elämässäsi? – Kenraali Booth vastasi: „jos minulla mitään salaisuutta on ollut ja jos minä tahtoisin sanoa lyhyesti, mikä on ollut minun elämässäni ainoa sisältö, niin se on se, että minä olen antanut kaikkeni joka kohdalla itsestäni Kristukselle.“ – Siinä on sanottu juuri se, mitä

jokainen pyrkijä saa kokea. Jokainen totuudenetsijä saa joutuaan kosketuksiin ensin totuuden pyhän hengen ja sitten parakleetin kanssa kokea tuon, että enemmän ja enemmän hän vain itsestään antaa, enemmän ja enemmän hän itsestään antaa Kristukselle, enemmän ja enemmän Kristus täyttää hänen olemuksensa ja tulee hänen sisäänsä, ja enemmän ja enemmän kasvaa hänen sanomaton onnensa ja autuutensa. Elämä on kuin suurta satua, ihmeellistä seikkailua ja Jumala on hänelle yhä selvemmin ja selvemmin rakkaus.